

Arrest

nr. 194 864 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 11 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 12 juni 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2016 dient de verzoeker, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter*, waaruit blijkt dat hij een huwelijksakte, een kopie van een paspoort, een “*betalingsbewijs bijdrage DVZ*” en een bewijs van de inkomsten van de Belg heeft overgelegd en waarin hem wordt gevraagd om binnen de drie maanden

de volgende documenten voor te leggen: *“bewijs behoorlijke huisvesting en ziektekostenverzekering voor Belg en familie”*.

Uit een fax van 24 januari 2017 van de gemeentelijk ambtenaar van de gemeente Wevelgem blijkt dat de verzoeker als bewijs van behoorlijke huisvesting een door zijn echtgenote afgesloten huurovereenkomst van 1 november 2016 heeft ingediend.

Op 8 juni 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 12 juni 2017. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.12.2016 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon rekeninguittreksels voor de maand december 2015 van de Rijksdienst voor Pensioenen voor waaruit blijkt dat zij voor die maand een pensioen ontving ten bedrage van 691,73EUR en voor de periode april – november 2016 een pensioen a rato van een maandelijks gemiddelde van 614,04EUR.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Gelet op de maandelijks vaste kosten zoals de huurlasten (uit de huurovereenkomst dd. 01.11.2016 blijkt dat de huurprijs werd bepaald op 700 euro per maand) en de kosten van de nutsvoorzieningen, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderd twintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijks bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen.

*Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene wijst niet op precieze onoverkomelijke hindernissen die de voortzetting van zijn privéleven en familie- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Hij toont ook niet aan dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verderzetten. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene pas recent in België is aangekomen, zodat niet blijkt dat de banden met België zoveel sterker zijn dan de banden met zijn herkomstland. Voorts heeft de beslissing enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van de band tussen de verzoeker en zijn Belgische echtgenote. Tot slot dient er op gewezen te worden dat moderne communicatiemiddelen betrokkene in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn echtgenote en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"A. Volgende bepalingen in de Vreemdelingenwet lijken relevant te zijn bij een inhoudelijk beoordeling van een verzoek tot gezinshereniging in geval het gaat om de echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Artikel 40 bis bepaalt:

"(...)"

Artikel 40 ter bepaalt:

"(...)"

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet stelt :

"(...)"

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt op dat de administratieve beslissingen in vreemdelingenzaken dienen gemotiveerd te zijn.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn gelet op art 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat de beslissing zowel in rechte als in feite uitdrukkelijk de motieve dient weer te geven waarop de beslissing zou steunen.

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen).

Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M.. 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T.. 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', JT, 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

De motivering dient zowel formeel als inhoudelijk te zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en hét nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen. Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn. Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Uit de beslissing van verweerster blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens.

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCOJ990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

B. Voormelde rechtsregelen werden geschonden omwille van volgende reden. Verzoekende partij heeft de naast de inkomensbewijzen van de referentiepersoon G. G. (...) de inkomensbewijzen neergelegd van :

- zijn dochter P. T. (...), geboren op 13-09-1965 te Mykolaïv
- zijn kleinzoon I. D. (...), geboren op 13-10-1991 te Mykolaïv

wonende op hetzelfde adres.

De bestreden beslissing heeft hiermede geen rekening gehouden, hetzij rechtstreeks door met voormeld inkomen rekening te houden, hetzij onrechtstreeks door een bestaansmiddelenonderzoek te doen waarbij dan rekening te houden met voormeld inkomen. Hierdoor kan de bestreden beslissing onmogelijk gemotiveerd zijn.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht. Hiermee heeft de betrokken beslissing artikel 40 ter en artikel 42 van de vreemdelingenwet geschonden.

a) Dat artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet geschonden wordt door geen rekening te houden met de inkomsten van de overige gezinsleden, hetgeen zou moeten resulteren in de bevinding dat nu voormeld artikel een vermoeden invoert wanneer een onderzoek niet verder dient te worden gevoerd en het inkomen van de gezinsleden, teneinde de aanvraag tot gezinshereniging goed te keuren.

b) In zoverre er per impossible quod non zou voorgehouden worden en weerhouden zou worden dat enkel zou kunnen rekening gehouden met het inkomen van de echtgenote dient gesteld te worden dat artikel 40 ter van de vreemdelingenwet het gelijkheidsbeginsel van artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt. De prejudiciële vraag aan het grondwettelijk Hof dient gesteld te worden "of artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt in zover het bij een eerste aanvraag gezinshereniging enkel rekening houdt met het inkomen van de referentiepersoon en in een tweede aanvraag rekening houdt met andere inkomsten binnen het gezin.

Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de rechtsonderhorigen en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt., nr. 43.849, 11 augustus 1993, R.A.C.E., 1993; RvSt., nr. 47.841, 10 juni 1994, R.D.E. 1995., nr. 82, p. 34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari 1995, R.D.E. 1994 153; RvSt. 50.114, dd. 9 november 1994; RvSt.nr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr. 53.207, dd.10 mei 1995; RvSt. nr. 53.371, dd. 17 mei 1995, R..D.E., 1995 nr. 83, 190 met noot; RvSt. nr. 64.748, dd.24 februari 1997, NGUYENC THANK., C.D.P.K., 1997,483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ., 1/1998, 13). Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen. Dat artikel 10 van de Grondwet poneert: "Belgen zijn gelijk voor de wet." terwijl artikel 11 postuleert: "genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden.

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen). Dat er terzake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen vreemdelingen, die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn zodat art. 191 van de Belgische Grondwet niet kan ingeroepen worden (Cfr. Arbitraghof, 14 juli 1995, J.L.M.B. 1995, 1396 cv.; VANDE LANOTTE, J. , Overzicht van publiekrecht, deel II Brugge, Die Keure 1994, p. 159; RENDERS D., ' La Cour d'Arbitrage et l'article 191 de la Constitution", noot onder Arbitraghof, 14 juli 1994 , J.L.M.B. 1995, 1413).

Dat het Arbitraghof destijds het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven : "De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel." (o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, B.S.. 8 november 1989, B.I.3 ; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990, B.S.. 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990, BJL.» 4 augustus 1990, 6.B.6.; cfr. E.H.R.M., 23 juli 1968, R.W.. 1968-69, 29 ; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W.. met conclusie van D'HOORE, G., 328-331; Cfr. RvSt, nr. 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d'expression française;

RvSt., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P.. 1990, 746 (schorsing); RvSt., nr. 35. 046, 5 juni 1990, T.B.P.. 1990, 746 (annulatie), Desmet; BERXCK, C., " De herkeuringsraad en de advokaat", R.W.. 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar). Dat het ingevoerde criterium pertinent dient te zijn en zelfs in een natuurlijk verband dient te staan met het nagestreefde doel (Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, 8 november 1989, B.2.11.; Arbitragehof 25/90, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990, 9.B.2.; Arbitragehof 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; RvSt., nr. 8170, 27 oktober 1960, R.J.D.A , 1961, 48 met advies en verslag van substituut-auditeur DUMONT, M.; RvSt., nr. 18.916, 19 april 1978, Belgische Federatie van Kleinhandelaars in brandstoffen en co.; RvSt. 23.691, 10 februari 1984, U.L.B. en U.C.L.; RvSt., nr. 26.948, 1 oktober 1986, V.Z.W. AMMTDHVB; RvSt., 2 februari 1987, nr. 26.948, J.L.M.B. 1988, 1531, Belgian Corporation of Flight Hostesses, RvSt., 20 juni 1989, nr. 32.769, Generale Bank.; DELPEREE, F. en BOUCQUEY-RENION, V., "Liberté, legalité et proportionalité", Adm.Publ. T. 1990, 287; RvSt., nr. 10.675, 9 juni 1964, Lemmens en RvSt., 20 juni 1989, 32.769, Generale Bank)

Dat hier het relevante te beoordelen element het vermoeden van voldoende inkomsten binnen het gezin is, gelet op een bepaald bedrag aan inkomsten.

c) Dat het behoorde de bestaansmiddelen te analyseren, hetgeen de bestreden beslissing niet doet. In zake de bestaansmiddelen wordt aldus geen motivering opgegeven, waardoor de beslissing niet kan gemotiveerd zijn en artikel 42 van de vreemdelingenwet geschonden wordt.

Als de Belgische echtgenoot geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag de DVZ de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren. De DVZ moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet. Juist omdat het bedrag van 120 % van het leefloon niet zondermeer kan opgelegd worden dient het bestaansmiddelenonderzoek te gebeuren (arrest Chakroun Hof van Justitie 4 maart 2010, nr. C-578/08; cfr. arrest Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013).

Artikel 40 ter voert een vermoeden in wanneer een onderzoek niet verder dient te worden gevoerd. Wanneer dit vermoeden niet wordt gestaafd is aldus de kous kennelijk niet af, zoals de besteden beslissing voorhoudt.

Artikel 42 van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk :

"(...)"

Zoals gesteld zijn er in het gezin noch andere inkomsten.

Dat gelet op het voorgaande artikel 40 ter en 42 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn, al dan niet na beantwoording van de prejudiciële vraag of het gelijkheidsbeginsel geschonden is.

d) Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is overeenkomstig artikel 2 en 3 van de formele motiveringwet, artikel 62 van de vreemdelingewet en de andere vereisten die opleggen dat de bestreden beslissing gemotiveerd is. Dat evenzeer zorgvuldigheidsplicht geschonden is.

Verwerende partij heeft immers totaal geen rekening gehouden met de inkomens van de overige gezinsleden. Er is evenmin enig motief te vinden over de overige gezinsinkomens nopens de de overige gezinsinkomens."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet,
- Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet,
- Artikel 42 van de Vreemdelingenwet,
- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- Artikelen 10 en 11 GW.

Er wordt tevens gewezen op een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij dat er inkomstenbewijzen werden neergelegd van de inwonende dochter en kleinzoon van verzoekende partij.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Het is niet correct daar waar verzoekende partij voorhoudt dat er inkomensbewijzen zouden zijn neergelegd voor de dochter en kleinzoon. Uit het administratief dossier blijkt dat dit geenszins het geval is.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat als bewijs van bestaansmiddelen rekeninguittreksels werden voorgelegd pensioenstortingen voor de maand december 2015 en voor de periode april – november 2016 van de referentiepersoon. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft dan ook enkel hiermee rekening kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verweerder laat ten overvloede nog gelden dat de verzoekende partij de inhoud van art. 40ter Vreemdelingenwet miskent, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over afdoende bestaansmiddelen.

Verweerder wijst daarbij op de inhoud van art. 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet, dat bepaalt: "(...)"

In casu werd door de verzoekende partij een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart ingediend in functie van zijn echtgenoot.

Zoals het een zorgvuldige overheid betaamt, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dan ook enkel en alleen rekening gehouden met de inkomstenbewijzen van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag werd ingediend.

De verzoekende partij stelt ter zake evenwel dat tevens rekening diende te worden gehouden met de inkomstenbewijzen van de andere gezinsleden.

Verzoekende partij laat gelden dat dergelijke zienswijze van de verzoekende partij volledig in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet :

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt."

Uit voormeld artikel kan immers enkel en alleen worden afgeleid dat rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan (referentiepersoon) in het kader van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend.

De verwerende partij verwijst naar de inhoud van het arrest nr. 121/2013 d.d. 26.09.2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.52.3., B.55.2. en B.55.3. :

"B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren."

"B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag."

"B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoon, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand."

In zoverre de wetgever werkelijk tot wil had dat tevens de inkomsten van de vervoegende gezinsleden in ogenschouw zouden worden genomen, dan had zij hiernaar uitdrukkelijk verwezen, zoals kan worden afgeleid uit de inhoud van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.21.3 :

"B.21.3. Aldus maakt de richtlijn een onderscheid tussen, enerzijds, de situatie beoogd in artikel 7, lid 1, onder c), dat bepaalt dat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de gezinshereniger, en, anderzijds, de situatie beoogd in artikel 16, waar bij de eventuele verlenging of intrekking van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling rekening wordt gehouden, niet alleen met de inkomsten van de gezinshereniger, maar ook met die van zijn gezinsleden.

B.21.4. Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat."

Het Grondwettelijk Hof verwijst aldus uitdrukkelijk naar de situaties waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook rekening moet houden met de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger/referentiepersoon.

Deze interpretatie is conform artikel 16 van de Richtlijn 2003/86/EG, waarin het volgende wordt gesteld:

"De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;"

In de Richtlijn 2003/86/EG wordt als gezinshereniger gedefinieerd:

"onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden."

Terwijl artikel 7(c) van de Richtlijn 2003/86/EG stelt dat:

"Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden."

In overweging 46 van het arrest Chakroun (zaak C-578/08) overweegt het Hof van Justitie als volgt:

"In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden" geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand". Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand" in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29)."

Ook de Belgische wetgever geeft expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon.

Zo bepaalt artikel 10 bis, §1 Vreemdelingenwet :

"(...)"

Terwijl §3 en §4 van voornoemd artikel stipuleren :

"(...)"

Artikel 40 ter Vreemdelingenwet is dan ook zeer duidelijk gezien wordt gesteld dat enkel met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan rekening wordt gehouden ; a contrario had de wetgever uitdrukkelijk aangegeven dat dit niet het geval is, zoals uit bovenvermelde uiteenzetting blijkt.

In overweging 72 van het arrest Maahanmuuttovirasto (gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11) verduidelijkt het Hof van Justitie:

"Aangaande voornoemd artikel 4, lid 1, moet allereerst worden benadrukt dat het door richtlijn 2003/86 vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)."

Rechtspraak Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

"Tenslotte wijst de Raad erop dat het in beginsel de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken. Het vage betoog dat artikel 40 ter van de vreemdelingenwet werd geschonden door geen rekening te houden met de inkomsten van verzoekster, zonder verdere precisering hieromtrent en zonder dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster hierover enige melding heeft gemaakt of bewijzen heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

De Belgische referentiepersoon moet op cumulatieve wijze aantonen dat de bestaansmiddelen én stabiel én regelmatig én toereikend zijn. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet stabiel noch regelmatig zijn, volstaat om de bestreden beslissing afdoende te schragen. Verzoekster toont niet aan waarom in dit geval een verdere motivering omtrent de ontoereikendheid van de voorgelegde bestaansmiddelen nog noodzakelijk zou zijn of waarom in casu een gebrek aan motivering hieromtrent tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou moeten leiden." (R.v.V. nr. 137.025 van 23 januari 2015)

Verzoekende partij kan ook niet dienstig voorhouden dat er alsnog een behoefteanalyse ex. art. 42 Vreemdelingenwet diende te worden uitgevoerd, waarbij rekening diende te worden gehouden met andere inkomsten.

Het in aanmerking nemen van andere inkomsten dan diegene van de referentiepersoon zou immers volledig in strijd zijn met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet: "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen."

Uit voormeld artikel kan zoals eerder uiteengezet, immers enkel en alleen worden afgeleid dat rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan (referentiepersoon) in het kader van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend.

Geen schending van het gelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen. Terwijl de verzoekende partij overigens ook niet aantoonde er sprake is van enige willekeur gezien de bestreden beslissing verwijst naar concrete elementen die eigen zijn aan de specifieke situatie van verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker "niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging" omdat "(u)it de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn" en "uit de behoefteanalyse (blijkt) dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen", wat genoegzaam wordt toegelicht aan de hand van de concrete bewijsstukken. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het "legaal verblijf in België is verstreken", waarbij rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet.

2.1.3.2.1. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt (onder meer) het volgende:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(…)”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de voorgaande bepaling wordt verwezen, bepaalt (onder meer) het volgende:

“(…)”

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(…)”

Uit een samenlezing van deze beide bepalingen blijkt dat de echtgenoot van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend (onder meer) moet bewijzen dat de Belg “beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” opdat hij zich bij deze Belg kan voegen.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat uit de door de verzoeker voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van zijn Belgische echtgenote ontoereikend zijn. Hierbij wordt toegelicht dat de referentiepersoon als bewijs van haar bestaansmiddelen “rekeninguittrekssels voor de maand december 2015 van de Rijksdienst voor Pensioenen voor(legt) waaruit blijkt dat zij voor die

maand een pensioen ontving ten bedrage van 691,73EUR en voor de periode april – november 2016 een pensioen a rato van een maandelijks gemiddelde van 614,04EUR”.

De verzoeker werpt hiertegen op dat hij, naast de inkomensbewijzen van zijn echtgenote, ook de inkomensbewijzen van zijn dochter en kleinzoon, die op hetzelfde adres wonen, heeft neergelegd en dat hiermee in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. Hij beperkt zich echter tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Het administratief dossier bevat geen enkele aanwijzing dat de verzoeker enig stuk aan het bestuur heeft voorgelegd waaruit de inkomsten van zijn dochter en kleinzoon blijken. Ook bij huidig verzoekschrift voegt de verzoeker geen enkel stuk waaruit zou blijken dat hij dergelijke bewijzen heeft voorgelegd. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet dienstig worden verweten dat hij bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet geen rekening heeft gehouden met deze inkomsten.

Een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.2.2. Artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalt (onder meer) het volgende:

“§ 1. (...)

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

(...)”

Hieruit volgt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoeker indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet toereikend zijn in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* het geval is nu in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de echtgenote van de verzoeker “*niet (beschikt) over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie*”.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is overgegaan tot het maken van een behoefteanalyse. Er wordt wat dat betreft overwogen dat “*(g)elet op de maandelijks vaste kosten zoals de huurlasten (uit de huurovereenkomst dd. 01.11.2016 blijkt dat de huurprijs werd bepaald op 700 euro per maand) en de kosten van de nutsvoorzieningen, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt (...) dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben*” en dat “*(u)it de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is*”, zodat “*uit de behoefteanalyse (blijkt) dat de maandelijks bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen*”. Aldus blijkt dat de gemachtigde de bestaansmiddelen van de echtgenote van de verzoeker heeft geanalyseerd in functie tot hun behoeften. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat in de bestreden beslissing de bestaansmiddelen niet werden geanalyseerd en dat de aanvraag automatisch werd geweigerd omdat de bestaansmiddelen niet stabiel en toereikend zijn.

Voor zover de verzoeker nog zou voorhouden dat hij, naast de inkomensbewijzen van zijn echtgenote, ook de inkomensbewijzen van zijn dochter en kleinzoon, die op hetzelfde adres wonen, heeft neergelegd en dat hiermee in de bestreden beslissing bij de behoefteanalyse geen rekening werd gehouden, kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra*, onder punt 2.1.3.2.1., wordt gesteld.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze

tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.1.3.3. Nu uit het voorgaande is gebleken dat enkel bewijzen van de inkomsten van de echtgenote van de verzoeker werden voorgelegd en geen inkomensbewijzen van de dochter en de kleinzoon van de verzoeker of andere bewijzen van bestaansmiddelen en nergens in de bestreden beslissing zonder meer wordt gesteld dat *“enkel zou kunnen rekening gehouden met het inkomen van de echtgenote”*, dient niet te worden ingegaan op de these van de verzoeker dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet het gelijkheidsbeginsel, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, zou schenden. Om dezelfde reden dient evenmin aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te worden gesteld *“of artikel 40ter van de Vreemdelingenwet artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt in zover het bij een eerste aanvraag gezinshereniging enkel rekening houdt met het inkomen van de referentiepersoon en in een tweede aanvraag rekening houdt met andere inkomsten binnen het gezin”* en dit nog daargelaten de vraag of de vooropgestelde premisses inzake een eerste en een tweede aanvraag gezinshereniging enige grond hebben.

Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat uitsluitend gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat na het verzoek een verblijftitel te verkrijgen op grond van huwelijk een negatieve beslissing in zake het verblijfsrecht en daaraan gekoppeld een bevel tot het verlaten van het grondgebied werd uitgevaardigd.

Op basis van een onwettelijk beslissing inzake het verblijf werd een bevel uitgevaardigd tot het verlaten van het grondgebied. Wanneer de beslissing in zake het verblijf dient vernietigd te worden, dient dit ook te gebeuren met de beslissing tot het bevel tot verlaten van het grondgebied.

Dat de bestreden beslissing duidelijk verwijst als grondslag naar de beslissing in zake het verblijfsrecht als basis van het bevel tot het verlaten van het grondgebied. Dat er niet illegaal verblijf was, gelet op de aanhangigheid van het verzoek in zake het verblijf.

Er is aldus geen grondslag voor een dergelijke beslissing in zoverre de beslissing in zake het verblijf wordt geschorst of geannuleerd.

Dat de vernietiging van de beslissing in zake de weigering ook automatisch en in het belang van het rechtsverkeer ook dient te resulteren in de vernietiging van het bevel tot verlaten van het grondgebied, gelet op het motiveringsvereiste en gelet op artikel 7 van de vreemdelingenwet. Dat wie niet illegaal is of geacht niet illegaal te zijn ook geen bevel tot verlaten van het grondgebied vermag te ontvangen. Dat zulks resulteert in een niet gemotiveerde beslissing. Dat de grondslag van de beslissing wegvalt zo er de nietigverklaring is van de beslissing weigering tot vestiging. Dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet geschonden wordt.

Dat de verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 64.084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu , waarbij de de RVV vernietigde in dit arrest de beslissing in haar geheel vernietigde en waarbij volgende motieven werden opgegeven

“De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De

artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend» beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur. (I. OPDFBEEK en A COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, foute motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom Verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De Bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt .

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd."

Dat hierboven uitéengezet werd waarom artikel 7 van de Vreemdelingenwet geschonden werd en waarom de bestreden beslissing, nu er geen grondslag is, niet kan gemotiveerd zijn.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet

29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat de beslissing zowel in rechte als in feite uitdrukkelijk de motieve dient weer te geven waarop de beslissing zou steunen.

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur. Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M.. 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T.. 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T.. 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat reeds geoordeeld werd dat wanneer een verzoek tot vestiging nog aanhangig is er geen bevel tot verlaten van het grondgebied kan afgeleverd worden. Dat voorzover er nog een administratieve beslissing zou moeten volgen, ook al kan er geen ander meer genomen kan worden dan een postieve de vraag tot vestiging nog steeds aanhangig is. Dat gelet ook het bevel tot het verlaten van het grondgebied geen wettelijke grondslag meer heeft en niet gemotiveerd kan zijn. Dat een bevel tot verlaten van het grondgebied niet kan worden afgeleverd dan na uitspraak gedaan te hebben over de machtiging tot voorlopig verblijf (RvSt, '10'juni 1995, T.V.R., 1995, 1, p.56), hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9,3 van de vreemdelingenwet door de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet tot hun recht te laten komen. Dat voormelde rechtspraak kan ingeroepen worden naar analogie voor een verzoek tot gezinshereniging. Dat wanneer de voorlopige verblijfstitel van een vreemdeling ontegensprekelijk is gekoppeld aan de machtiging tot voorlopig verblijf van haar echtgenoot, de beslissing waarbij haar het bevel wordt gegeven het land te verlaten zonder de afhandeling af te wachten van de aanvraag van haai echtgenoot tot het bekomen van een beroepskaart voor beperkte tijd of zonder rekening te houden met de inschrijving van haar echtgenoot in het vreemdelingenregister, genomen niet miskennen van de motiveringsverplichting is genomen. (R.VvSt nr. 49,362, 3 oktober 1994, RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Art. R.v.St, 1194, z.p.)."*

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het motiveringsvereiste,*
- Artikel 7 van de Vreemdelingenwet.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zou het bevel om het grondgebied moeten worden vernietigd in zoverre de beslissing inzake het verblijf wordt geschorst of geannuleerd: er zou dan geen sprake zijn van illegaal verblijf.

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsvereiste" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsvereiste".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het tweede middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Verwerende partij laat vooreerst gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten een afzonderlijke en zelfstandige beslissing uitmaakt, die geenszins een loutere gevolgbeslissing is van de beslissing tot weigering van verblijf.

Het loutere feit dat beide beslissingen deel uitmaken van de bijlage 20, maakt niet dat zij hierdoor een enige en ondeelbare beslissing zouden vormen. De bijlage 20 vormt echter slechts de kennisgeving van beide beslissingen.

Zie hieromtrent:

"Waar de verwerende partij opmerkt dat het bevel niet in rechte kan worden afgesplitst van de weigering tot verblijf is deze stelling achterhaald en heeft de Raad van State geoordeeld dat de weigering tot verblijf en het in dezelfde bijlage 20 vervatte bevel twee afzonderlijke beslissingen vormen (RvS 23 januari 2014, nr. 226.185). De bijlage 20 vormt slechts de kennisgeving van beide beslissingen." (R.v.V nr. 122.497 dd. 14.04.2014)

En ook:

"(..), wijst de Raad er op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar te onderscheiden beslissingen zijn. Het feit dat deze beslissingen middels één zelfde akte aan verzoekster ter kennis werden gebracht, doet geen afbreuk aan dit gegeven (cf. RvS 23 januari 2014 nr. 226.182; RvS 23 januari 2014, nr. 226.184; RvS 23 januari 2014, nr. 226.185). (...) (R.v.V. 26 augustus 2015, nr. 151.260)

De beschouwingen van de verzoekende partij, alsdat de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt, zijn dan ook niet ernstig, en kunnen niet worden aangenomen.

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij voorhoudt dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, met name het illegaal verblijf in België.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, is het bevel om het grondgebied te verlaten afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund.

Zie ook:

"Voorts moet worden gesteld dat aangezien de bestreden beslissing aan verzoeker is gericht hij niet kan voorhouden niet te begrijpen dat met de zin "artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België verstreken" wordt verwezen naar zijn verblijfssituatie, dit te meer omdat deze zin wordt voorafgegaan door de vermelding "Aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen" en in de aan verzoeker ter kennis gebrachte akte duidelijk wordt uiteengezet dat hem het recht op verblijf wordt geweigerd en het attest van immatriculatie waarover hij beschikte dient te worden ingetrokken." (R.v.V. nr. 172 371 van 26 juli 2016)

Er kan geen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3. Aangezien het eerste middel, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is en er geen andere middelen worden aangevoerd die tot de nietigverklaring van deze beslissing kunnen leiden, kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij in het tweede middel voorhoudt dat "(o)p basis van een onwettelijk beslissing inzake het verblijf (...) een bevel (werd) uitgevaardigd tot het verlaten van het grondgebied". Er dient dan ook niet te worden ingegaan op de door hem geopperde hypothese dat "(w)anneer de beslissing in zake het verblijf dient vernietigd te worden, (...) dit ook (dient) te gebeuren met de beslissing tot het bevel tot verlaten van het grondgebied". De verzoeker verwijst bijgevolg niet dienstig naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad.

Een schending van de motiveringsplicht en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN